

Com es natural, l'acte incalificable del Alcalde de Granollers ha causat greus perjudicis; al contractista, a la Vila i als pobles del Partit. El contractista reclama judicialment el pago de les obres fetes, *amb diners dels pobles s'haurà de pagar*, resultant que el verdader perjudicat no serà el constructor, perquè aquest cobrarà; *els perjudicats serán els pobles que haurán pagat, amb sos cabals, unes obres que, si continués la suspensió, resultarian inútils.*

Resulta, doncs, que els acorts de la Junta han sigut atropellats, que la iniciativa dels dignes senyors que constitueixen la Junta ha sigut arbitràriament contrariada; que s'ha menyspreuat l'honorabilitat i honradesa dels dignes membres de la Junta, suposantlos capassos d'indelicades actuacions; finalment, que s'ha perjudicat als pobles.

¿Cóm respondrà la Junta del Partit al despreci de que ha sigut objecte, i a les arbitrietats de que han sigut víctimes la colectivitat i els seus individus?

¿Consentirà que continuïn indefinidament sospeses, unes obres que amb perfecte dret, iniciá i construí, i amb sos diners s'han pagat?

¿Exigirà al causant de aquest desgavell, en el sí de la Junta i fora de la Junta, la responsabilitat que ha contret per sos actes arbitraris?

Nosaltres confiém en la Junta, creiém que sortirà a la defensa de sa dignitat, dels interessos dels pobles i del bon nom d'aquesta comarca, que, si acceptés amb mansuetut i resignació semblants atropells, provaria ser masella.

EL VALLESÀ.

EL BON PASTOR

La Providencia se manifesta en la terra, per medi de l'autoritat.

El pare en la familia, el párroco pels seus feligresos, el batlle pels seus administrats, son instruments de la divina Providencia, si compleixen son deurer.

Per aixó quant un nucli social está mancat d'autoritat, o lo que's igual, te una autoritat que no vol, no sap, o per manca de medis, no pot exercirla dignament, el poble ne pateix; la normalitat se trenca, la lluita entre germans s'encén, i se detura el creixement d'aquell nucli.

Pot ser, bona part dels mals que corcan la vida granollerina, son deguts a la manca d'autoritat.

Ens manca una autoritat de grans i reconeguts prestigis, de bona i ferma voluntat, de nobles i generosos sentiments, d'enlairats ideals, conscient del seu deurer i disposat a complir-lo, anc que sia arribant al sacrifici.

Ens manca una autoritat que sia per tots respectada, per tots volguda, per tots estimada; una autoritat que al condensar en ella el respecte, la consideració i l'amor de tots, sia llas d'unió entre els que avui lluitém amb braó i apaciamment africans, sia missatjer de pau en aquesta terra malmenada per tantes i tant esterils lluites, sense fre, ni contenció sostingudes.

Ens manca una autoritat que comparteixi nostres anhels, que senti nostres necessitats, que's compadeixi de nostres miseries, que fassi sentir sobre tots sa benefactora actuació, que posi remei a nostres mals i fi a nostres discordies.

L'exercissi de l'autoritat, es funció sempre difícil; ho fou en tot temps; ho es en tot lloc.

Les persones constituïdes en autoritat, sobre tot, si aquesta ho es en l'ordre moral, han de lluitar amb greus dificultats. L'ambient de rebeldia creat per propagandes sadollades de negacions, fa molt dificultosa llur actuació, en nostres dies.

I quant aquesta actuació ha de desenrotllarse en poblacions, com la nostra, corcada per divisions, antagonismes i lluites personals, les dificultats augmentan.

L'autoritat que desitjém per a Granollers ha de ser escullida entre els escullits, si ha de respondrer al criteri abans exposat.

Cal, doncs, que sia cercat després de una acurada i escrupulosa selecció, cal que's pensi que'ls càrrecs no son pels homes, sinó els homes pels càrrecs, i que la salut del poble es la suprema llei; cal que vinga a nosaltres el bon pastor, el missatjer de pau a estendrer sobre tots sa benefactora influencia.

EL VALLESÀ.

LA FALORNIA DEL SEPARATISME

Quant mes intensament sento arborar la flama del patriotisme, es al preguntar-me quina serà l'història futura del nostre poble, i la imaginació esbrina amb afany en el llibre pregon del avenir.

El daler del bon ciudadá es posar en aquest interrogant una resposta falaguera, pero sense somniar en belles gestes, ni en apopeyas heroicas, car al ciudadá model no l'hi plau el soroll d'armes ni el tró dels canons, que essent tan estentori, ofega la veu del progrés i el clam de la consciencia.

L'aspiració noble d'una Catalunya nova que ha recaptat llibertat i pujança d'una Espanya redimida i rica, respectada i restituida al concert de las nacions grans, del que tan temps ha n'está isolada: heus-aquí el desitj del qui no tingui xorc el sentiment de Patria. I, si tot aixó pot esser el fruit d'un comanament seri i laboriós, i la resultant d'una politica sana i seriosa, aleshoras la visió assoleix ja, la cima del ideal.

Catalunya sembla esser la assenyala-da pera la Providencia per a complir aqueixa tasca gloriosa de resurrecció, sens que pugui titllarse aqueixa afirmació de petulant, ni d'arbitraria, puig, no

cal sino, considerar amb un xic d'atenció la política d'Espanya, i quedarà palesament evidenciat que gira desde fa temps al entorn dels problemas plantejats per Catalunya, que son totalment l'esclat d'una vida ufanosa i activa, que vol deturarse-la, mentres a grans passos fa via vers sa creixensa.

En el parlament, Catalunya deixa sentir la seva veu amb mes vigoria que cap altre regió, i per mitjà dels seus representants, actua amatenta de censora serena i justa, donant allí dintre on tanta mentida s'hi respira la nota práctica i exemplar, defensant amb valentia i obstinació insólita, no solsament els mes preuats dalers del seu poble, si que també els greus i sagrats interesos d'Espanya tota.

El partit regionalista catalá, es quin mes verament a sabut recollir aqueixas bellas i cultas aspiracions del poble, i de tal manera sura aqueixa veritat i va prenent increment e influencia en la política, que el triomf de Catalunya serà irresistiblement arribat.

Altrement, l'idea de catalanitat, no es d'egoisme com alguns prenent al imputar-li la falornia endémica del separatisme. Mes que de aïllament, es obra de conjunt i de cohesió la que deu realitzar-se: aixís ho entenen, el ilustre «leader» en Francesc Cambó i els demés infadigables paladins de la causa, al anar com un estol d'apostols, a mostrar als pobles germans el camí de la salvació, sembrant arreu la llevor del regionalisme.

Si aqueixos senten germinar l'idea, i talment com nosaltres volen afirmar llur personalitat, allevors la tasca serà fácil i la victoria idefectiblement assolida; doncs ja no serà Catalunya que demana i clama per la llibertat i el dret, serà tot el poble espanyol que amenassa i exigeix: Mes si resten sorts e impassienfront de la nostra actitud, no importa, Catalunya farà la via camí del éxit, que l'obtindrà sens dupte, puig cada dia es mes forta i temuda i fins mes admirada.

Allavors, Catalunya serà el mirall de Espanya en qui s'hi reflectirant els demés pobles, que tal volta per esprit de emulació, seguiran les seves petjades i el triomf de Catalunya senyalará la data de la redenció d'Espanya.

FRANCESC GLANADELL.

Ciutat, 18 10-16.

ESPURNES

Are que a nostre Batlle li ha vingut la rauxa de ferho pagar tot i de posar impostos o arbitris a tot, als bolets, al peix, a les gallines etc. etc. ¿perqué no'n posa als fabricants que a mes de vendre son propi géenero's dedican a fer de magatzemistes, comprant pessas a diferents fabricants de Barcelona, venentlas als botiguers de la localitat i dels contorns?

Si acas no ho sap, ja li direm: hi ha un fabricant a Granollers que segons sens diu, de molt antic es dedica a comprar géenero qu'ell no fabrica a diferents fabricants de Barcelona, i que'l reven als botiguers. ¿Paga contribució de magatzemista ni n'ha pagada mai?